

JAARGANG 19

JANUARI 2022

NR. 1 - 199

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Gelukkig Nieuwjaar

4 ZIE, IK KOM SPOEDIG

Deel 1 - Openbaring 3:11

6 DE AANBIDDING VAN HET LAM

Het Middelpunt van zegen

8 REPLY

Lukas 22:14-20; Johannes 13

8 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

9 WOORDSTUDIE

Bijbels samenkomen, alleen in kleine kring?

Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.

10 HET BOEK JESAJA

Deel 12 - De Heilige van Israël

Zij zullen zich verheugen in 'de HEERE' en in 'de Heilige van Israël'.

11 OP ZOEK NAAR VREDE

Johannes 14:27

'Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld geeft, geef Ik u'.

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

GELUKKIG NIEUWJAAR

Hugo Bouter

Bewaar uzelf

Als christenen worden wij ertoe opgeroepen onszelf te bewaren in het besef, d.i. in de atmosfeer van de liefde van God. Dat zal ons bewaren voor zonde. Maar kunnen wij dit zelf eigenlijk wel? God moet ons toch bewaren van dag tot dag? Maar wij hebben wel een eigen verantwoordelijkheid en moeten dagelijks leven in het bewustzijn van Gods grote liefde, zoals Hij die heeft bewezen in de overgave van Zijn Zoon voor onze zonden!

Dit is de derde in een reeks van vier vermaningen aan het slot van de brief van Judas (zie vs. 20 en 21). De eerste is dat wij *onzelf* dienen op te bouwen in het geloof, dat hier het 'allerheiligst geloof' wordt genoemd. Dat is de grondslag van ons geestelijk leven, het vaste fundament waarop wij staan, ook al leven wij in de eindtijd waarin zoveel wankelt en verdwijnt. Dit vaste fundament is eenmaal gelegd door de apostelen en profeten van onze Heer Jezus Christus (vgl. vs. 3-4 en 17). Daarop kunnen wij veilig bouwen.

De tweede aansporing van Judas is dat wij moeten bidden 'in [de] Heilige Geest'. Dat tekent onze houding van volledige afhankelijkheid. Het gebed is 'de adem van de ziel', maar het moet plaatsvinden in de kracht van Gods Geest.. De derde vermaning geeft het hoofddoel weer van het onderwijs van Judas: onszelf bewaren in de atmosfeer van de liefde van God. En de vierde oproep in deze reeks is dat wij de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven dienen te verwachten. Dat houdt verband met de christelijke toekomst-verwachting. Let er ook op dat de goddelijke Drie-eenheid in deze verzen wordt genoemd als de Bron van onze geestelijke kracht en van onze bewaring.

Het besef van Gods liefde, zoals die in de Persoon en het werk van Christus is geopenbaard, is een veilige woning voor een kind van God, een schuilplaats voor gevaren, een bescherming tegen het kwaad dat ons omringt. Kennelijk hebben wij dus de plicht onszelf op die manier te bewaren, doordat wij leven en wandelen in de atmosfeer van de liefde van God. Dit klinkt ons misschien vreemd in de oren, want kunnen wij dat eigenlijk wel? Zeker, wij kunnen dat niet in eigen kracht. De andere kant van de medaille vinden wij een paar verzen verderop. Het kan alleen doordat God ons *eerst* heeft liefgehad en doordat Hijzelf ons als Zijn geliefde kinderen behoedt en bewaart voor alle kwaad. Want *Hij* is machtig ons voor struikelen te bewaren (vs. 24).

De liefde van God is aan ons bewezen in de overgave van Zijn veelgeliefde Zoon op het kruis van Golgotha (objectief), en doordat die goddelijke liefde in onze harten is uitgestort (subjectief) door de Heilige Geest Die ons gegeven is (vgl. Rom. 5:5; 8:32). Wanneer wij dus echt leven in de atmosfeer van Gods liefde en ons in dit hemelse klimaat bewegen, is het mogelijk te beantwoorden aan de plicht onszelf te bewaren en te behoeden voor gevaren. Want 'wie uit God geboren is, bewaart zichzelf en de boze heeft geen vat op hem' (1 Joh. 5:18). Maar dan moet wel worden voldaan aan de andere genoemde voorwaarden, want in onszelf is geen kracht.

Wij wensen u een rijke zegen in uw leven met God voor het pas begonnen jaar. Namens de redactie, Hugo Bouter

'Maar u, geliefden, (...) bewaar uzelf in de liefde van God' (Jud. :21).

ZIE, IK KOM SPOEDIG

DEEL 1 - OPENBARING 3:11

L. Porret-Bolens

Gods Geest werkt nog steeds om gelovigen te bemoedigen en ongelovigen te waarschuwen. Deze beide doelen worden bereikt door de boodschap van de spoedige komst van Jezus Christus. Door Gods goedheid zijn er nog aandachtige luisteraars. Er worden geschriften uitgegeven, die op bepaalde punten onduidelijk zijn voor veel lezers, maar die helder de spoedige komst van de Heiland aankondigen om Zijn gemeente tot Zich te nemen.

Er is een boekje, getiteld 'De komst en de verschijning van de Heer' door H. Rossier, waarin het verschil wordt getoond tussen de komst van Christus in genade om de Zijnen tot Zich te nemen – voordat de profetische tijd van de Grote Verdrukking aanbreekt –, en Zijn verschijning in heerlijkheid om het oordeel uit te oefenen en Zijn koninkrijk te vestigen en voor aller oog de resultaten te openbaren van Zijn werk in de Zijnen. Nu willen wij graag spreken over de komst van de Heer, zoals het boek Openbaring ons die voorstelt; dit onderwerp dient tot opbouw en serieuze overdenking.

Zie, Hij komt met de wolken, en elk oog zal Hem zien

Het boek Openbaring zou in zijn geheel 'Het boek van de komst van de Heer ten oordeel' kunnen worden genoemd. Zijn komst voor Zijn gemeente wordt er niet in genoemd, alleen terloops aangeduid. De Openbaring gebruikt, in contrast met andere delen van het Nieuwe Testament, nooit een ander woord voor de komst van de Heer dan het werkwoord 'komen.' Het woord komt veelvuldig voor, overal in de Schrift, met de betekenis die het in de gewone taal ook heeft. Men vindt het dikwijls om de beloofde Messias aan te duiden, Die bij uitstek wordt genoemd: 'Hij Die komt'. Zo wordt de komst van Zijn rijk aangekondigd, of de komst van Zijn eeuw – wat het 1000-jarig rijk is (zie Matt. 11:3; Mark. 11:10; 10:30; Luk. 7:19; Hebr. 10:37). Eenmaal verworpen toen Hij als de Mensenzoon in vernedering kwam, zal Hij voor de tweede keer als Zoon des mensen verschijnen in heerlijkheid. En men zal Hem moeten erkennen als Meester, Rechter, Heer en Koning. Hij zal wraak nemen op Zijn vijanden, om Zijn koninkrijk op te richten en Zijn dienstknechten hiermee te verbinden.

Vanaf het eerste hoofdstuk vinden we Hem als volgt aangeduid: 'Hij Die is en Die was en Die komt.' In Openbaring 1:7 staat: *'Zie, Hij komt met de wolken, en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben; en alle stammen van het land zullen over Hem weklagen. Ja, Amen.'* Vers 7 is geen overzicht van de rechtvaardige wegen van God, maar het *gevolg* van de wegen van God: de vestiging van de regering van Christus. God zal voor aller

oog Zijn koningschap op aarde voorstellen, waar Hij werd verworpen. Het gaat om Zijn Zoon, de Zoon des mensen, de trouwe Getuige. Hij is de Overste over de koningen van de aarde (vs. 5). In dat karakter zal Hij verschijnen, wanneer Hij komt op de wolken van de hemel met kracht en grote heerlijkheid (Matt. 24:30). Hij zal direct na de Grote Verdrukking verschijnen (Matt. 24:29).

In vers 7 vinden we nog niet het oordeel over de levenden; dat wordt bewaard voor Openbaring 19, en het zal plaats vinden na Zijn verschijning. Bij Zijn komst op de wolken zal elk oog Hem zien. Dan zullen de hemelse heiligen met Hem in heerlijkheid geopenbaard worden, maar ook daarover spreekt vers 7 niet. Vers 7 spreekt over Zijn persoonlijke verschijning voor het oog van de mensen op aarde. Dan zullen de gelovige Joden Hem herkennen – het trouwe overblijfsel in de eindtijd, dat door de Grote Verdrukking is gegaan –, maar niet zonder een diep werk van berouw over Hem Die eens door Zijn volk is doorstoken. Zoals het staat in Zacharia 12:10-14: *'Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben. Zij zullen over Hem rouw bedrijven, als met de rouwklacht over een enig kind; en zij zullen over Hem bitter klagen, zoals men bitter klaagt over een eerstgeborene (...).'*

In Daniël 7:13-14 vinden we het hemelse toneel dat als introductie hiertoe dient: *'en zie, er kwam met de wolken van de hemel iemand als een Mensenzoon. Hij kwam tot de Oude van dagen en men deed Hem voor Zijn aangezicht naderbij komen. Hem werd gegeven heerschappij, eer en koningschap, en alle volken, natiën en talen moesten Hem vereren. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die Hem niet ontnomen zal worden, en Zijn koningschap zal niet te gronde gaan.'* Openbaring 1:7 geeft ons het uiteindelijke doel: de komst in kracht en majesteit van de Zoon des mensen, de Koning der koningen. Het gaat om Zijn openbaring voor de hele wereld, in het bijzonder voor het Joodse overblijfsel, dat met berouw tot Hem zal terugkeren. Maar dat is niet de grootste heerlijkheid; want de hemelse heerlijkheid van Christus en alles wat betrekking heeft op Zijn geliefde bruidsgemeente gaat Zijn aardse heerlijkheid en de zegen van Israël zover te boven, als de hemel boven de aarde is.

Dat wat is

Voordat deze gebeurtenissen zich ontvouwen, tonen Openbaring 2 en 3 de Heer in Zijn oordeel over 'dat wat is' (Openb. 1:19). Dat wil zeggen: de gemeente gezien in haar verantwoordelijkheid op aarde. Want het gaat hier niet om de gemeente, zoals God die in het begin heeft gegrondvest, maar zoals ze *geworden* is in de loop van de eeuwen tot het uiteindelijke oordeel. God oordeelt nooit iets wat uit Zijn eigen handen komt, want al Zijn werk is volmaakt. Maar Hij oordeelt wat de satan, de mens en de zonde ervan hebben gemaakt. Daarom stelt de Heer Zich voor aan de verantwoordelijke en falende gemeente, die schuldig staat doordat ze haar eerste liefde heeft verlaten en verder is gegaan op een weg van verval. De Heer kondigt telkens Zijn komst aan, maar met droefheid, vermaning, dreiging, smeking en beloften, mits er berouw is!

Vanaf het begin van het intredende verval heeft de Heer zo tot haar gesproken. Soms heeft Hij de voortgang van het kwaad belemmerd, bijvoorbeeld door vervolgingen toe te laten, zoals bij Smyrna, om zo mogelijk de dingen tot

de eerste toestand terug te brengen; maar helaas zonder blijvend resultaat. De geschiedenis van de gemeente in haar geheel gezien sluit in Thyatira af met de woorden: *'en zij wil zich niet bekeren'* (Openb. 2:21). Zijn komst ten oordeel waarschuwt haar. Hij zegt dan niet: *'Ik kom spoedig'*, een boodschap met een belofte. Maar Hij zegt:

- *'Ik kom tot u en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen'*, zoals bij Efeze.
- *'Ik kom spoedig naar u toe en Ik zal oorlog tegen hen voeren met het zwaard van mijn mond'*, zoals bij Pergamus.
- *'Ik zal komen als een dief, en u zult geenszins weten op wat voor uur Ik tot u zal komen'*, zoals bij Sardis.

Ik kom als een dief

Hier wordt de dreiging ernstiger. De wederkomst van de Heer, of de komst van Zijn dag als een dief, is meestal een gebeurtenis die op een *onverwacht* moment komt (Matt. 24:43-44; Luk. 12:34; 1 Thess. 5:2; 2 Petr. 3:10). Het is nog geen vernietiging, zoals men soms denkt. In 2 Petrus 3 komt de dag ook onverwachts als een dief en strekt die zich uit tot de uiteindelijke vernietiging van de hemelen en de aarde. Met opzet wordt het ertussen gelegen duizendjarig Vrederijk weggelaten. De komst van de Heer of van Zijn dag als een dief, wijst op het begin van de tijd van de oordelen, die begint na de opname van de gemeente en voortduurt tot aan de verschijning van de Heer met Zijn heiligen om alles weg te doen wat zich verzet tegen de vestiging van Zijn regering. Dezelfde tekst: *'Zie, Ik kom als een dief'* wordt herhaald in Openbaring 16:15, wanneer de eindstrijd dichtbij is. Zo is het ook in 1 Thessalonicenzen 5:3, waar wij lezen: *'Wanneer zij zullen zeggen: Vrede en veiligheid, dan zal een plotseling verderf over hen komen zoals de barenood over een zwangere, en zij zullen geenszins ontkomen.'*

Dit beeld vindt men in Jeremia 30:6-7 om de tijd van benauwdheid voor Jakob aan te duiden (zie ook Jes. 13:8; 26:16-17; Hos. 13:13). Als het gaat om een 'dief', doelt het Woord op een onverwachte gebeurtenis, die zich plotseling voordoet, maar een tijd kan duren. Men kan dit vermijden door waakzaam te zijn. Als er gesproken wordt over barenweeën, dan gaat het om een plotselinge gebeurtenis, waarvan de gevolgen onvermijdelijk zijn, een ernstige omstandigheid. Het is een plotseling verderf dat over de wereld zal komen, verwoestingen die voortduren in het hele boek Openbaring, terwijl de mensen aanvankelijk zeggen: *'Vrede en veiligheid.'*

De tijd zou niet ver meer kunnen zijn dat er schijnbare vrede en veiligheid lijkt aan te breken voor de wereld, na zoveel oorlogen, revoluties en opstanden in het verleden. Dat zou echter het ogenblik kunnen zijn waarop de barenweeën beginnen. De belijdende christenheid en de wereld zullen hieraan niet kunnen ontkomen. Maar dan is ook het moment daar, dat de Heer Zijn gemeente zal komen halen. Want die zal het 'uur van de verzoeking', dat over het hele aardrijk zal komen, niet meemaken en evenmin de smarten ondervinden die de wereld niet zal kunnen ontvluchten.

Ik kom spoedig

In tegenstelling met de dreiging in Sardis: *'Ik zal komen als een dief'*, staat de belofte *'Ik kom spoedig'* in de brief aan Filadelfia (Openb. 3:11). Filadelfia stelt het werk van Gods genade voor na het verval in de belijdende kerk in de brieven die hieraan voorafgaan. De vrucht van de genade wordt gezien in een zwak overblijfsel, dat de Heer kan erkennen als Zijn gemeente. Te midden van de toenemende duisternis is er om zo te zeggen het land Gosen, waar het licht is, waarop de blik van de Heiland in welgevallen rust. Hier is een getuigenis voor Hem, dat zich gunstig onderscheidt van de afgoderij van Thyatira, de doodsheid van Sardis en de lauwheid van Laodicea. Filadelfia is van alle kanten omringd door een belijdenis zonder leven en een aanmatiging zonder kracht, die zal worden geoordeeld door Christus.

Maar waar kan men dit getuigenis vinden? Het is verborgen. Zoals de zevenduizend getrouwen, die Elia niet kon onderscheiden en die de mensen nu nog minder kunnen waarnemen. Maar de Heer ziet hen; en dat moet voor alle geliefde kinderen van God voldoende zijn, die in het besef van hun eigen zwakheid het karakter van Filadelfia verwerklijken.

Alleen tegen Filadelfia zegt de Heer ter bemoediging: *'Ik kom spoedig.'* En Hij vraagt niets anders van hen dan vast te houden wat ze hebben. Wat heeft Filadelfia dan? Zijn Woord en dat bewaren ze. Schijnbaar iets onbetekenends, maar voor hen is het een rijke genade. Want Zijn Woord bewaren, is Zijn Naam niet verloochenen. Beide dingen zijn onlosmakelijk aan elkaar verbonden en kenmerken ieder die tot Filadelfia behoort. O, laat uw kroon niet wegnemen! De tijd is nabij waarop allen zullen erkennen dat de Heer u heeft liefgehad (vs. 9). Hij zal u invoeren in de heerlijkheid en uw kroon zal zijn: de nieuwe naam van de Zoon des mensen in de heerlijkheid en de naam van Zijn God. En als uw zwakheid heeft gemaakt dat de mensen of het volk van God u niet hebben herkend, dan zal spoedig de naam van het nieuwe Jeruzalem, de verheerlijkte gemeente, op u schitteren en iedereen zal deze naam moeten en kunnen lezen. Allen zullen erkennen dat Filadelfia door de Heer wordt gezien als deel van de verheerlijkte gemeente. Jezus geeft haar een ereplaats, een kroon, omdat ze nederig was en trouw de komst van haar Geliefde heeft verwacht.

Geliefde lezer, de Heer zegt nu meer dan ooit: *'Ik kom spoedig.'* Hij zegt dit niet tegen Sardis of Laodicea. Laten wij het karakter van Filadelfia verwerklijken, zodat dit woord ook voor ons zal gelden. Willen wij de Heer ontmoeten, als Hij haastig komt en de Zijnen tot Zich zal nemen en de kronen zal uitdelen ter beloning voor de trouw aan Zijn Woord en de liefde tot Zijn Naam?

DE AANBIDDING VAN HET LAM

HET MIDDELPUNT VAN ZEGEN

Hugo Bouter

‘En ik zag in het midden van de troon en van de vier levende wezens en in het midden van de oudsten een Lam staan als geslacht (...). Het Lam dat geslacht is, is waard te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en lof’ (Openb. 5:6, 12).

Waar is het lam?

De vraag van Izak aan zijn vader Abraham: ‘(...) waar is het lam ten brandoffer’ (Gen. 22:7), resoneert eigenlijk in het hele Oude Testament. De wet kon met de slachtoffers die men voortdurend elk jaar offerde, de priesters en offeraars nooit volmaken. De zonden werden juist hierdoor in herinnering gebracht. Het was ook onmogelijk dat het bloed van stieren en bokken zonden zou wegnemen. De offeranden wezen heen naar het volmaakte Offer, dat eens voor altijd door Christus is gebracht en dat de ware aanbidders voor altijd heeft volmaakt (Hebr. 10:1-14).

Het antwoord op de genoemde vraag is pas in het Nieuwe Testament gegeven, en wel toen Johannes de Doper Christus naar zich toe zag komen en hij de woorden riep: *‘Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt’* (Joh. 1:29). Christus is het Lam van God en de Verzoener van de zonden. Hij is niet slechts *een* Lam, maar Hij is *het* Lam. Hij heeft een uniek werk volbracht op het kruis van Golgotha, een werk dat nooit meer herhaald hoeft te worden. Degenen die door Hem tot God naderen, zijn eens voor altijd verzoend en voor eeuwig gereinigd en geheiligd. Dat is het onderwijs van de brief aan de Hebreëën.

Christus is het *ware* Offerlam, en Hij is gekomen in de volheid van de tijd (Gal. 4:4), op de tijd die door God tevoren was bepaald en die om zo te zeggen het centrum en het hoogtepunt van de wereldgeschiedenis was. Alle honderdduizenden lammeren die onder het Oude Verbond waren geofferd, waarvan het bloed slechts tijdelijk de zonden kon bedekken, wezen heen naar dit Lam: het Lam van *God*. Johannes keek vol bewondering naar Hem op en hierdoor maakte hij om zo te zeggen een begin met de *aanbidding* van het Lam, en met de *eredienst* rondom het Lam – die nu in de gemeente al bijna tweeduizend jaar lang plaatsvindt en ook tot in alle eeuwigheid zal worden voortgezet in de hemel (Openb. 5:6vv.).

Zoals gezegd, heeft Johannes de aandacht van de mensen en van zijn eigen discipelen niet op zichzelf maar op *Christus* willen vestigen. Vandaar de oproep: Zie op Hem! Zie, het Lam van God! Die oproep is nog steeds van kracht. Wij moeten zien op Jezus, en op Jezus alleen. Wij moeten Hem aanschouwen en beschouwen, terwijl wij van alle andere dingen afzien en ons oog uitsluitend op Hem gericht

houden (vgl. Hebr. 3:1; 12:2-3). Bij Hem alleen is er redding. Bij Hem is er verlossing en vergeving van zonden, vrijspraak en rechtvaardiging. Bij Hem is er bevrijding van de macht van de zonde en eeuwig leven te vinden.

1. Wij moeten dus *als verloren zondaars* op Hem zien om gered te worden, om leven en heil in Hem te vinden.
2. Maar wij moeten *als verlost* op Hem *blijven* zien en Hem volgen en dienen, zoals de eerste discipelen dat ook deden (Joh. 1:35vv.). Wij mogen Hem niet uit het oog verliezen. *Hij* moet ons hart en leven vullen.

Maar er is nog iets: zowel Zijn *Persoon* als Zijn *werk* zijn van het grootste belang voor ons. De gedachte van het zien op Zijn heerlijke *Persoon* vinden wij speciaal in Johannes 1:36, waar Johannes de uitroep herhaalt: ‘Zie, het Lam van God’. Terwijl het in Johannes 1:29 meer gaat om de verlossing die er is in Zijn bloed, het *werk* dat Hij heeft volbracht. Hij is immers het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt.

Jezus in het midden

Er zijn drie plaatsen in de geschriften van Johannes, waar wij de Heer Jezus in het midden zien en Hij onze aandacht trekt:

1. in Zijn diepe vernedering op aarde was Hij het middelpunt van de boosdoeners die met Hem waren gekruisigd (Joh. 19:18);
2. als de opgestane Heer is Hij het middelpunt van de verlost, die de vrucht zijn van Zijn lijden, van de arbeid van Zijn ziel (Joh. 20:19);
3. als de verheerlijkte Heer in de hemel is Hij het middelpunt van Gods troon, van de heiligen, van de engelen en van de hele schepping (Openb. 5:6vv.).

De Heer Jezus staat continu in het centrum van de aandacht. Hij is steeds het middelpunt, zowel in Zijn vernedering als in Zijn verhoging. Zijn verhoging en verheerlijking kunnen wij zien als Gods *antwoord* op Zijn diepe vernedering tot in de dood van het kruis. Het is het *loon* op Zijn lijden.

Hoewel de Heer Zich tijdens Zijn leven op aarde vaak op de achtergrond hield en probeerde verborgen te blijven, was Hij ook toen vele malen het middelpunt: van de leraars in de tempel, van de discipelen, van de menigten die Hem omringden, en van de Joden die Hem niet aannamen.

Maar op de heuvel Golgotha was Hij op bijzondere wijze het middelpunt van smaad en hoon. Als de Verachte hing Hij te midden van twee misdadigers, die met Hem waren gekruisigd. Wat moet het voor Hem zijn geweest de aandacht van de omstanders op Zich gericht te zien: ‘Zij kijken toe, zij zien met leedvermaak naar Mij’ (Ps. 22:18).

Daar hing Hij te midden van de boosdoeners, die Hem bespotten; te midden van het kleine groepje volgelingen dat bij het kruis was blijven staan en dat Hem trouw bleef; te midden van de omstanders en de voorbijgangers, die Hem lasterden en niet het minste begrip voor Zijn lijden toonden. Niemand gaf een teken van medelijden, niemand troostte Hem.

Bovendien werd Hij daar op het kruis de *Zondendrager*. Zijn eenzaamheid en Zijn lijden werden bovenmate verzaard doordat God Zélf het aangezicht voor Hem verborg en Hem verliet, toen Hij voor ons tot zonde werd gemaakt en onze

zonden op Zich nam. Zo hing Hij daar als het middelpunt van smaad en lijden – een lijden niet alleen van de kant van de mensen, maar óók van de kant van God. Zó moest het gaan en zó moeten wij onze blik op Hem richten.

Door een blik op het kruis is er leven en heil. Hij hing daar in onze plaats, om ons te verlossen. Ieder die in het geloof op Hem ziet en Hem aanneemt als Heiland en Heer, is voor eeuwig behouden en vrij van het oordeel dat Christus voor ons droeg als het Lam van God. In feite trekt Hij Zelf op die wijze onze blikken tot Zich als de Gekruisigde, die gestorven is opdat wij voor eeuwig zouden leven: 'En als Ik van de aarde ben verhoogd, zal Ik allen tot Mijzelf trekken. Dit nu zei Hij om aan te duiden wat voor een dood Hij zou sterven' (Joh. 12:32-33).

Juist als het middelpunt van het diepste lijden is Hij het middelpunt van zegen voor ons geworden, het aantrekkingspunt voor ons geloof en voor de hulde die wij Hem dankbaar mogen brengen. Hij, die het centrum is van de liefde van de Vader, is als de Mensenzoon verhoogd op het hout en zodoende het centrum van aantrekkingskracht voor een zondig mensengeslacht geworden.

Maar ook voor Zijn *verlosten* blijft Christus het middelpunt. Nadat wij ons als schuldige zondaars tot Hem aangetrokken voelden en tot Hem de toevlucht namen, wil Hij ons als de Zijnen rondom Zich vergaderen. Hij is het ware middelpunt van ons samenkomen als gelovigen en Hij wil ook daar de aandacht tot Zich trekken. Dat maakt Johannes 20:19 ons duidelijk.

De wereld heeft Hem buitengeworpen. Het laatste dat de wereld van Hem heeft gezien, was een kruis en een graf. Maar Zijn *discipelen* leerden Hem als de Opgestane kennen en in hun midden werd Hij gediend en geëerd. Dat is nog steeds zo, en te midden van de Zijnen is Hij het centrum van *zegen*. Hij noemt ons Zijn broeders en Hij geeft ons vrede en vreugde. Hij toont ons Zijn handen en Zijn zijde. Als de Opgestane nodigt Hij ons telkens weer uit om bij de tekenen van Zijn lijden en sterven aan Hem te denken als Degene die voor ons in de dood is gegaan en het verlossingswerk heeft volbracht. Daar is Hij echter ook het middelpunt van *autoriteit*: wij erkennen Hem als onze Heer, die ons vanuit Zijn tegenwoordigheid uitzendt met een opdracht (vgl. Joh. 20:17-21).

In Psalm 22, waaruit ik al eerder citeerde, vinden wij dezelfde gedachte. Nadat Christus éérs het middelpunt van smaad en hoon is geweest in een vijandige wereld, is Hij vervolgens als de Opgestane het middelpunt van heil en zegen te midden van de verlostten: 'Verlos Mij uit de muil van de leeuw, en van de horens der woudossen. U hebt Mij geantwoord! Ik zal Uw naam aan Mijn broeders verkondigen, *in het midden van de gemeente zal Ik U lofzingen*' (vs. 22-23).

Nu Hij bij Zijn opstanding uit de doden het antwoord op Zijn lijden heeft ontvangen, mogen wij met Hem een blijde lofzang aanheffen. Wij stemmen in met het lied van de verlossing, dat Hij als de ware Koorleider aanheft (vgl. Hebr. 2:12). Zo is Hij het middelpunt van onze aanbiddingsdiensten en van de overige samenkomsten waarbij wij tot Zijn naam vergaderd mogen zijn (Matt. 18:20).

Het is een kostbare belofte: 'Daar ben Ik in hun midden.' Jezus in het midden: in het midden van Zijn broeders, in het midden van Zijn verlostten, in het midden van Zijn discipelen. Laten wij aan onze roeping beantwoorden en Zijn rechten

erkennen, en dat in tegenstelling tot de wereld die Hem juist uit haar midden heeft uitgebannen!

Het Lam in het midden van de troon

Er komt echter een tijd waarin ook dat zal veranderen. Dan zal Christus overeenkomstig het visioen van Openbaring 5 als het middelpunt van de hele schepping worden gezien en geëerd. Dit behoort ook tot de beloning die Hij zal ontvangen op Zijn lijden. Hij heeft niet alleen een recht verworven op de gemeente, die Hem nu al zegenend in haar midden heeft, maar tevens op de hele schepping. Hij heeft niet alleen de schat in de akker gekocht, die grote waarde voor Hem heeft in de wereld. Maar Hij heeft ook de akker zélf gekocht, d.i. de wereld als het terrein waar Hij werkzaam is als de Zaaier van het Woord (Matt. 13:38,44). Hij heeft zelfs op naambelijders en ongelovigen een eigendomsrecht verworven; en op alle dingen, de geschapen werkelijkheid die ons omringt en die Hij zal verlossen, verzoenen en vernieuwen.

En zo zal straks de tijd aanbreken van de herstelling van alle dingen, waarin alle knie zich voor Hem zal buigen en alle tong Hem als Heer zal belijden. Dan zal alles in de juiste verhouding tot Hem komen te staan als het ware centrum van Gods wegen. Openbaring 5 tekent ons Christus in dit karakter. Johannes ziet Hem in het midden van de *troon*, als het middelpunt van Gods regeringsmacht. De leeuw uit de stam van Juda, die het Lam geworden is, bezit het recht en de waardigheid om de wereld voor God op te eisen, en dit doet Hij door middel van de oordelen die Hij vanaf Openbaring 6 uitoefent.

Reeds in Openbaring 1 tot 3 zien wij Christus als de Rechter, daar te midden van de zeven gouden kandelaars, die een beeld vormen van de christenheid in haar verantwoordelijkheid, de gemeente als lichtdraagster hier op aarde. Dáármee begint het oordeel, dus bij Gods eigen huis, zoals Petrus zegt (1 Petr. 4:17). En daarop volgt na de troonvisioenen van Openbaring 4 en 5 de uitoefening van het oordeel over de wereld. Deze rechterlijke activiteit voert Christus vanuit de troon in de hemel uit, totdat in Openbaring 19 de hemel zich opent en Hij persoonlijk verschijnt om de heerschappij te aanvaarden en Gods Koninkrijk definitief op aarde te vestigen. Steeds is Christus dus het middelpunt van Gods regeringswegen, zowel ten aanzien van de ontrouwe en falende gemeente als ten aanzien van de wereld die Hem had buitengeworpen.

Maar in Openbaring 5 tekent Johannes de Rechter als een *Lam*, staande als geslacht, want het is juist door het offer van Zijn leven dat Hij onvervreembare rechten heeft verworven op allen die de troon omringen, ja, op de hele schepping die hier wordt gezien in verbinding met de troon. De troon, en te midden daarvan het Lam, staat in het centrum van de steeds wijder wordende kringen van schepselen die God en het Lam hulde bewijzen.

Ook hier staat Jezus dus in het midden, eerst van de troon zelf en van de vier levende wezens, die ten nauwste met de troon verbonden zijn. Zij symboliseren resp. de kracht, de standvastigheid, de wijsheid en de snelheid van Gods regering, en kunnen worden opgevat als de vertegenwoordigers van de engelenmachten die deze regering ten uitvoer brengen.

Maar onmiddellijk daarop volgt de kring van de vierentwintig

oudsten, die vóór het Lam neervallen en Hem het nieuwe lied toezingen. De verlost en verheerlijkte heiligen, die hier op aarde al voor Hem hadden geknield en Hem als het ware middelpunt van hun eredienst hadden erkend, zullen na hun opname in de hemel hiermee doorgaan. Laten wij het niet vergeten: het Lam *blijft* het middelpunt!

Verder zien wij dan nog een ontelbare menigte van engelen rondom de troon, die het Lam huldigt als Degene die waard is te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en lof. En de laatste en wijdeste cirkel wordt gevormd door elk schepsel in de hemel en op de

aarde en onder de aarde en op de zee, en alles wat daarin is, met andere woorden: de hele schepping.

Het Lam ontvangt de universele eer die Hem toekomt – wat nog niet wil zeggen dat allen ook *delen* in het heil dat Hij heeft aangebracht, maar wel dat alle knie zich voor Hem zal moeten buigen en Hem zal erkennen als het centrum van heerlijkheid en eer.

Bron: *Nieuwe en oude schatten* blz. 202 evv.

REPLY

LUKAS 22:14-20; JOHANNES 13

Hugo Bouter (vrij naar Emil Dönges)

Vraag

Waarom spreekt het Johannesevangelie niet over de instelling van het Avondmaal?

Antwoord

Het vierde evangelie is veel later geschreven dan de zgn. synoptische evangeliën en gaat ervan uit dat vele dingen al bekend zijn. Het heeft ook een ander thema dan de overige evangeliën. Het zegt niets over o.a. de maagdelijke geboorte van de Heer, over Zijn strijd in Getsemane, de uren van de godverlatenheid op het kruis, etc. In dit evangelie wordt

Christus getoond als de eeuwige Zoon van God, die hier op aarde Zijn God en Vader heeft geopenbaard en degenen die in Hem geloven tot de Vader heeft gebracht. Wij zijn kinderen van God geworden en met de Zoon verenigd door het geloof in Zijn volbrachte werk. In de Zoon bezitten wij het eeuwige leven. Wij zijn nu al met Hem verenigd en met Hem verbonden: Hij is in ons en wij zijn in Hem (Joh. 14:20).

Daarom wordt de maaltijd ter gedachtenis van de Heer, die de Zijnen in de tijd van Zijn afwezigheid moeten vieren, hier niet vermeld. We vinden in Johannes 13 wel de voetwassing en het begin van het paasmaal, maar niet de instelling van het Avondmaal. Dat gebeurde pas nadat Judas, de verrader, de bovenzaal had verlaten.

Hiermee is niet gezegd dat wij als de Zijnen de maaltijd van de Heer niet zouden moeten vieren. Natuurlijk is dat wel nodig, zoals we kunnen lezen in de andere evangeliën en ook in de brieven (hoewel niet alle brieven over Doop en Avondmaal spreken). Maar het wordt door Johannes niet genoemd, omdat hij de Heer Jezus en de Zijnen in een speciaal karakter voorstelt, namelijk in hun eeuwige en hemelse relatie en eenheid met Hemzelf. Ook het eten van het vlees van de Zoon des mensen en het drinken van Zijn bloed is geen heenwijzing naar het Avondmaal (Joh. 6:50-58), maar doelt op de vereniging met Hem in de kracht van het geloof.

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wie kreeg opdracht van de Heere om de tabernakel met olie te zalven?
2. Waar hebben de mannen van Juda David tot koning gezalfd?
3. Wie was de eerste vrouw die getuigde dat de Heer Jezus de Christus was, de Zoon van God?

Antwoorden

1. Mozes (Ex. 40:9).
2. In Hebron (2 Sam. 2:4).
3. Martha (Joh. 11:27).

WOORDSTUDIE

BIJBELS SAMENKOMEN, ALLEEN IN KLEINE KRING?

Gerard Kramer

Er worden in het Griekse Nieuwe Testament verschillende woorden gebruikt om het samenkomen van de gelovigen aan te duiden. De Heer spreekt in Mattheüs 18:20 over twee of drie personen, die 'vergaderd' (d.i. 'bijeengebracht'; Gr. *sunègmenoi*) zijn in of tot Zijn naam (lett. 'tot', Gr. *eis*). In 1 Korinthiërs 14:26 is sprake van het moment waarop, of 'wanneer u samenkomt' (zie ook 11:33-34). Dit 'samenkomen' (Gr. *sun-erchomai*) vindt plaats als gemeente of in de gemeente, oftewel in gemeentelijk verband, op één plaats (zie 1 Kor. 11:18; 14:23).

In de huizen, namelijk in Jeruzalem, Korinthe, Rome, Kolosse, en Laodicea

In 1 Korinthiërs 14:26 staat dat in zo'n samenkomst 'ieder iets heeft'. De spontaniteit was in Korinthe zelfs zo groot, dat Paulus in zijn brief enkele praktische gedragslijnen moest toevoegen, met de bedoeling dat alles 'welvoeglijk en met orde' zou gebeuren (vs. 40). Toch was in Korinthe ook sprake van de gemeente in het huis van Aquila en Prisca (1 Kor. 16:19), die dus werd onderscheiden van de 'hele gemeente' (1 Kor. 14:23) en apart ook groeten verzond.

Dat men als gemeente in de huizen samenkwam, zien we ook in Handelingen 2:46b ('en braken brood aan huis', in Jeruzalem); en Romeinen 16:5, waar sprake is van 'de gemeente in hun huis', d.i. opnieuw van Prisca en Aquila, ditmaal in Rome.

In de brief aan de Kolossenzen is iets bijzonders op te merken. De brief is enerzijds gericht aan 'de heilige en trouwe broeders in Christus in Kolosse' (Kol. 1:1), dus aan de *hele* gemeente in Kolosse. Toch is in Kolosse ook sprake van de *gemeente in het huis van Filemon* (vs. 1-2). Als we echter Filemon :2 met Kolossenzen 4:17 vergelijken, dan zien we dat in de brief aan de *hele gemeente te Kolosse*

ook een vermaning staat die betrekking heeft op Archippus, die echter deel uitmaakte van *de gemeente in het huis van Filemon*! Daaruit concludeer ik dat men in huize Filemon als gemeente samenkwam, maar wel op de 'grondslag' van de *hele* plaatselijke gemeente in Kolosse.

In Kolossenzen 4:15-16 is verder sprake van 'de broeders in Laodicea', als aanduiding van 'de gemeente van de Laodicezen', maar ook van 'Nymfa / Nymfas, en de gemeente in haar / zijn huis'. In Laodicea zal iets soortgelijks het geval geweest zijn als in Kolosse. Kennelijk was er in een stad één plaatselijke gemeente, die soms op één plaats, dus als 'hele gemeente', samenkwam; maar vaak ook in de huizen.

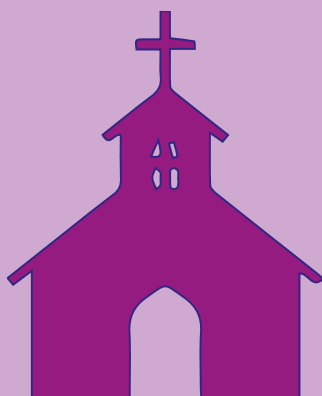
Twee vragen

Iemand stuurde mij onlangs twee vragen:

1. Kun je uit deze gegevens – die ik hier uitvoeriger heb beschreven dan de vraagsteller deed – afleiden dat de samenkomsten in de tijd van het Nieuwe Testament geen grote samenkomsten kunnen zijn geweest?
2. Zo ja, kan dan uitlegkundig, misschien op basis van het Grieks, hard gemaakt worden dat ook nu als principe moet worden aangehouden dat men in kleine gezelschappen behoort samen te komen?

Twee antwoorden

1. Ik denk dat dit klopt, al meen ik te hebben aangetoond dat dergelijke kleine gezelschappen toch als *gemeenten* werden aangeduid. Ze werden weliswaar van de 'hele gemeente' onderscheiden, maar maakten daarvan wel degelijk deel uit. Oftewel: zij kwamen op de grondslag van dit geheel samen. De huizen waren ook niet allemaal heel groot, dus de gemeenten die daarin samenkwamen, zullen niet groter geweest zijn dan zo'n vijftig gelovigen. Kerkgebouwen werden pas gebouwd aan het begin van de 4e eeuw.
2. Nee, ik denk dat je dat niet kunt zeggen, ook niet op basis van het Grieks. De hierboven geciteerde gedeelten *beschrijven* wat er gebeurde, maar *verordenen* het niet. Je zou wel kunnen zeggen dat de Schrift ruimte laat voor grotere en kleinere gezelschappen van gelovigen in één plaats, die toch als gemeente, dus in verbondenheid met elkaar, samenkomen.

Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam,
daar ben Ik in hun midden.

HET BOEK JESAJA

DEEL 12 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 29 - Wee over Jeruzalem

Verzen 1-4. Dit hoofdstuk begint met de aankondiging van een 'wee' over 'Ariël', dat is Jeruzalem, nader aangeduid als 'de stad waar David zich gelegerd heeft'. Het laatste wijst op de toekomst, wanneer de grote Zoon van David er zal wonen en regeren.

Maar nu keert de HEERE Zich tegen de stad vanwege haar louter formele godsdienstigheid, waarin niets voor Hem is. Hij zal hen Zelf in grote benauwdheid brengen om hen daarvan te reinigen. Dat doet Hij door een belegering die Hij door vijandelijke legers zal laten plaatsvinden.

Verzen 5-8. Met een plotseling ingrijpen komt de HEERE tussenbeide. Hij grijpt in om Jeruzalem te bevrijden uit de benauwdheid. De opgetrokken volken verdwijnen, zoals in een droom de verschenen gedaanten verdwijnen. Voor de vijanden is het ook als een droom, maar dan een vreselijke nachtmerrie. Een vervulling van deze profetie zou op korte termijn plaatsvinden nadat Jeruzalem door de Assyriërs was ingesloten (Jes. 37:33), en deze vijanden door de HEERE werden geslagen (Jes. 37:36).

Zij zullen zich verheugen in 'de HEERE' en in 'de Heilige van Israël'.

Verzen 9-16. Hier gaat Jesaja opnieuw de opstandige toestand van Gods volk beschrijven, die Gods ingrijpen door de Assyriërs tot tweemaal toe noodzakelijk maakt. Als door wijn zijn ze beneveld door menselijke tradities, die het Woord van God ongeldig verklaren. Zo is het Woord voor hen onverstaaenbaar geworden. Dat is niet omdat het Gods Woord zou ontbreken aan duidelijke uitspraken of omdat het onderwijs te ingewikkeld is, maar omdat ze door hun ongeloof blind zijn geworden (vgl. Matt. 13:14-15). Ze hebben gekozen voor de verharding van hun hart. Ze *willen* niet verstaan, daarom *zullen* ze niet verstaan. In die toestand bevindt het volk zich nog steeds (Rom. 11:7-8; 2 Kor. 3:14).

De lippengodsdienst, waarbij het hart van God is vervreemd (vers 13), is het gevolg van tradities, van aangeleerde geboden van mensen. De Heer Jezus haalt deze woorden van Jesaja aan als Hij de godsdienstige leiders hun leringen verwijt (Matt. 15:3-9; Mark. 7:6-9). Uit de aanhaling van vers 14 door Paulus (1 Kor. 1:18-19) blijkt dat het in zijn toepassing ook gezag heeft voor de christenheid vandaag. Hoe diep afvalligen kunnen zinken, laat vers 15 zien. De HEERE zegt tegen hen dat ze alles ondersteboven keren. In plaats van hun vertrouwen op de HEERE in de hemel te

stellen, stellen zij hun vertrouwen op mensen op aarde. Het is de dwaasheid ten top.

Een heerlijke toekomst

Verzen 17-24. De HEERE zal – na 'een klein moment' van grote verdrukking – bij Zijn komst de omgekeerde dingen terugdraaien en weer goed maken (vers 17). Dan zal Hij ervoor zorgen dat de (geestelijk) doven de Schriftwoorden zullen kunnen horen en dat de (geestelijk) blinden zullen kunnen zien (Jes. 35:5-6).

Dit bewerkt Hij in een overblijfsel dat bestaat uit 'de zachtmoedigen' en 'de armen' (vers 19). Dat zijn ze geworden, omdat ze dat hebben zij geleerd van de HEERE Zelf, d.i. de Heer Jezus (Matt. 11:28-29). Zij zullen zich verheugen in 'de HEERE' en in 'de Heilige van Israël'. In die tijd zullen 'de geweldpleger', dat zijn de Assyriërs, en 'de spotter', dat is de mens van de zonde, de antichrist, uitgeschakeld zijn (vers 20).

Jesaja 30 - Niet steunen op Egypte

Verzen 1-7. Hier wordt een 'wee' (het vierde) uitgesproken tegen Juda vanwege een plan om hulp te zoeken bij Egypte, om zich te beschermen tegen Assyrië (2 Kon. 18:21). Het is het plan van 'opstandige kinderen', van hen die beweren Gods volk te zijn, maar geen vertrouwen in Hem hebben. Het is een zelfbedacht plan, het is niet door Gods Geest ingegeven. Het wanhopige Juda is bereid om een gevaarlijke reis 'door een land van benauwdheid en angst' te ondernemen en grote schatten te investeren op zoek naar hulp die ijdel zal blijken te zijn.

Verzen 8-17. Jesaja krijgt de opdracht zijn woorden 'in hun bijzijn' op te schrijven. Dan ligt het vast voor latere generaties. Gods Woord is voor alle tijden. Wij hebben geen andere maatstaf. Het vertrouwen op God is gegrond op het geschreven Woord van God (Luk. 6:47-49). Als Gods volk Gods Woord verwerpt, bewerkt het zijn eigen ondergang. Het ongelovige volk wordt stuk gebroken en tot gruis vermalen. Dit is het gevolg van hun weigering om de verlossing te verkrijgen door 'terugkeer' tot de HEERE en op te houden met vertrouwen op eigen kracht. Ze hebben het 'niet gewild'. Daarom zal het land ontvolkt worden, met slechts hier en daar een overgebleven enkeling.

De HEERE wacht

Verzen 18-22. Omdat zij weigeren om op de hulp van HEERE te wachten, moet de HEERE op hen wachten, totdat zij door

de oordelen over hun dwaasheid zoals eens de verloren zoon terugkeren tot Hem. Op hun hulpgeroep: 'Hoelang HEERE?' is Zijn antwoord: 'Zodra jullie bekeerd zijn.' Als het volk Hem en niet een ander volk om hulp vraagt, zal Hij antwoorden met genade. Dan zullen ze na al hun omzwervingen door talloze vreemde landen in Jeruzalem rust vinden. Daar zullen ze luisteren naar het onderwijs van Gods Woord waardoor ze op de goede weg blijven.

Verzen 23-26. Dan wordt de volle zegen van de HEERE beschreven, die het volk in het land zal genieten na hun terugkeer tot de HEERE. Deze zegen komt, wanneer de Heer Jezus als de Vredevorst op aarde zal regeren.

Oordeel over Assyrië

Verzen 27-32. Voorafgaand aan de volle zegen van de vorige verzen komt de HEERE om de heidenvolken, de vijanden

van Zijn volk, te oordelen. In de nacht waarin dat gebeurt, zal het overblijfsel van Gods volk liederen zingen (vers 29; vgl. Ex. 12:42; 15:1). Ze zingen liederen met het oog op de komende dag, dat is het komende Vrederijk. Als 'de Rots van Israël', dat is de HEERE in Zijn onwankelbaarheid, voor hun aandacht staat, kan dit lied in het geloof worden gezongen. We zien iets dergelijks bij Josafat die tijdens zijn oorlog het zangkoor vooraan plaatste (2 Kron. 20:21). We zien het ook bij Paulus en Silas, die lofliederen zongen in de nacht, voordat de aardbeving en de bevrijding plaatsvonden (Hand. 16:25-26).

Vers 33. 'De verbrandingsplaats' of 'Tofet' (vgl. Jer. 19:6) is de plaats in het dal van Hinnom bij Jeruzalem, waar wrede en afschuwelijke kinderoffers aan Moloch zijn gebracht (zie 2 Kon. 23:10; Jer. 7:31-32). Deze plaats verwijst naar de hel, de plaats van de eeuwige pijn, de eeuwige bestemmingsplaats van alle vijanden van God.

OP ZOEK NAAR VREDE

JOHANNES 14:27

Peter Cuijpers

'Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld geeft, geef Ik u.'

In Nederland begroeten we elkaar vaak met 'hallo', en als we afscheid nemen zeggen we 'tot ziens'. Joden begroeten elkaar met het woord 'shalom', het Hebreeuwse woord voor vrede. Groeten houdt bij Joden meer in dan iemand een hand geven of knikken. Het betekent: de ander vrede toewensen, hartelijkheid bewijzen; hem je welwillendheid tonen. De basisgedachte van 'shalom' is heelheid, volledigheid; en dat komt erop neer dat je leeft in volledige harmonie met de omgeving: in gezondheid, zonder zorgen over je bestaan, in vrede en veiligheid, vrij van tegenspoed of rampen van welke aard dan ook. Daarom vraagt de Jood bij een ontmoeting altijd eerst naar het welzijn van de ander: 'shalom', en wenst hij bij het afscheid opnieuw 'shalom' (voorspoed) toe.

Vrede met God

Waar is echte vrede (shalom) te vinden, en hoe kan ik die ontvangen en ervan genieten? Dit zijn vragen waarmee tal van mensen zich bezighouden. De wereld spant zich moeizaam in om vrede te krijgen. Op zoek naar vrede en stabiliteit gaat men echter volledig voorbij aan de Vredevorst, Jezus Christus. Zijn Naam komt niet voor in de 'Agenda van 2030' van de Verenigde Naties. Zonder de

Vredevorst komt er echter geen vrede op aarde, en ook niet in het hart van de mens, hoezeer de wereld zich ook inspant om vrede te bewerken. God zegt hierover het volgende: *'Wanneer zij zullen zeggen: Er is vrede en veiligheid, dan zal een onverwacht verderf hun overkomen, zoals de barensweeën een zwangere vrouw, en zij zullen het beslist niet ontvluchten'* (1 Thess. 5:3).

Wie zal die vrede en veiligheid op aarde bewerken? Dat is de ruiter op het witte paard! Als deze ruiter de overwinning claimt, zullen zij zeggen: *'Vrede en veiligheid.'* Na het witte paard volgt echter een rood paard, en hem die erop zit wordt macht gegeven om de vrede van de aarde weg te nemen. De ruiters van het rode, zwarte en grauwe paard zorgen voor dood en verderf op aarde (Openb. 6:2-8). Als die dingen zich afspelen, is de gemeente al door de Heer opgenomen (zie 1 Thess. 4:13-17). Met deze woorden mogen wij elkaar vertroosten; maar wee de mensen die in de duisternis achterblijven en de ruiter op het witte paard als hun vredevorst inhalen!

Wij behoren niet tot de duisternis, wij zijn kinderen van het licht. Gods vrede is voor ons een realiteit, zelfs in de donkere dagen waarin wij ons nu bevinden, terwijl alles om ons heen lijkt te wankelen. Waarop kan de mens in een wereld van leugen en bedrog nog vertrouwen? De profetische woorden van David zijn actueler dan ooit: *'Voorzeker, de fundamenten worden omvergehaald! Wat kan de rechtvaardige dan doen?'* (Ps. 11:3). Het antwoord is: Vertrouw op God; neem je toevlucht tot Hem en laat het zaad van Gods vrede zijn werk doen in jouw onrustige hart.

'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus' (Rom. 5:1).

Mijn vrede laat Ik u

Met de verwerping van Christus, de Vredevorst, is de komst van het Vrederijk onder Zijn zichtbare heerschappij uitgesteld. Jezus is teruggekeerd naar de Vader, maar Zijn vrede heeft Hij wel aan Zijn discipelen beloofd: *'Vrede laat*

Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u' (Joh. 14:27). Deze vrede is tot stand gekomen door het bloed van Zijn kruis (Kol. 1:20).

Dit evangelie, deze blijde boodschap, verkondigde de Heere Jezus Zelf tot tweemaal toe aan de Zijnen op de dag van Zijn opstanding uit de doden. Hij zei: Shalom, 'Vrede zij u' (Joh. 20:19, 21). Het was een kostbare en duur verworven vrede! Dit was het eerste wat de Heer zei, toen Hij in hun midden verscheen. Het werk dat de Vader Hem had opgedragen was volbracht; aan Gods rechtvaardige eisen was volkomen voldaan. Allen die geloven, zijn door het volbrachte werk van de Heere Jezus met God verzoend. Gods oordeel gaat aan ons voorbij en treft ons niet meer. Het geplaagde geweten heeft rust gevonden in Hem, in Wie God Zelf kan rusten.

'Zalig rustoord, zoete vrede vult mijn hart en blijft het bij. Hij in Wie God Zelf kan rusten, is het rustpunt ook voor mij'.

Geestelijke Liederen 128:2

Mijn vrede geef Ik u

Maar er is ook nog sprake van een andere vrede. We bevinden ons in een wereld die is als de zee, waarvan de golven door ruwe stormen steeds hoger worden opgestuwd; de omstandigheden worden met de dag dreigender. Het is een wereld in beroering, de ene crisis is nog niet voorbij of er volgt alweer een nieuwe. Het is een en al onrust wat de klok slaat. En als we niet waakzaam zijn, kunnen wij ook in deze maalstroom van onrust worden meegesleurd. Weg vrede, weg shalom!

Hoe kunnen we de rust bewaren in deze onrustige wereld? Ook daarin heeft de Heer voorzien, toen Hij zei: 'Mijn vrede geef Ik u.' Dit is niet de vrede die wij al met God hebben op grond van het volbrachte werk van Christus. De vrede waarvan hier sprake is, is de vrede die Christus Zelf hier op aarde altijd en onder alle omstandigheden bezat. 'Mijn vrede geef Ik u', dat zijn troostrijke woorden voor angstige, onrustige harten! Deze diepe, innerlijke vrede, die Hij altijd genoot, is de vrede die Hij u en mij vandaag wil geven. Maar om ervan te kunnen genieten, hebben wij geloof nodig; anders vergaat het ons zoals Petrus. Toen hij zijn oog van Jezus afwendde en op de wind en de golven zag, werd hij angstig en begon hij te zinken (Matth. 14:30). Laat ons oog in deze onrustige wereldzee dan ook altijd gericht blijven op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:2).

De vrede van God

In de passage van Filippenzen 4 gaat het niet om de vrede met God, en evenmin om de vrede die Jezus persoonlijk

'Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God; en de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw hart en uw gedachten bewaken in Christus Jezus' (Fil. 4:6-7).

op aarde genoot, maar om de vrede van God Zelf. Om deel te kunnen hebben aan deze bovennatuurlijke vrede, is er slechts één ding nodig. Alles waarover we ons zorgen maken, niets uitgezonderd, moeten we in eenvoud en vertrouwen in Gods hand leggen. Nog voordat de omstandigheden waarover wij ons zoveel zorgen maken zich wijzigen ten goede, kunnen wij Gods vrede in ons hart en onze gedachten ervaren. Een vrede die wij met ons kleine menselijke verstand niet kunnen bevatten, maar die alle begrip te boven gaat. Maar ook hiervoor geldt: We kunnen alleen ervan genieten als we geloven in hetgeen geschreven staat.

De vrede van Christus

'En laat de vrede van Christus, waartoe u ook geroepen bent in één lichaam, in uw harten heersen' (Kol. 3:15).

Hier is het niet de vrede van God, maar de vrede van Christus (Telos-vertaling), en wel de vrede die Zijn deel is in de troon van God. Wij mogen deze vrede samen met Hem genieten, omdat wij met Hem – het verheerlijkte Hoofd in de hemel – verenigd zijn in één lichaam. Christus is geplaatst ver boven alle overheid, macht en kracht en gezag, en elke naam die genoemd wordt in de huidige en de toekomstige wereld (Ef. 1:21). Zou iets of iemand Zijn vrede kunnen verstoren? Als niets de vrede van het Hoofd kan verstoren, dan is ook de vrede van het lichaam onaantastbaar. Toch zijn er weinig gelovigen die in de praktijk van deze vrede genieten. Hoe komt dit? Het kan te maken hebben met een stukje onwetendheid aangaande onze heerlijke positie in Christus. Anderen zijn weliswaar op de hoogte hiervan, maar meer verstandelijk dan met het hart. Iets weten met je hoofd is nog iets anders dan het weten met je hart!

Al de genoemde vormen van 'vrede' mogen wij ons door het geloof toe-eigenen. Het zijn zware tijden, en de duivel gaat rond als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden (1 Petr. 5:8). Gods Woord roept ons ertoe op nuchter en waakzaam te zijn. Onze behoudenis kan de duivel niet wegnemen, maar hij doet er alles aan om ons te beroven van de vrede die wij in Christus hebben ontvangen. De profetieën aangaande de eindtijd en de komst van de Heere Jezus vervullen zich met een sneltreinvaart. De duivel weet dat hij nog maar weinig tijd heeft, en dat is goed te merken. Houd moedig stand, en laat je door hem geen angst aanjagen; wij zijn immers meer dan overwinnaars door Hem Die ons heeft liefgehad (Rom. 8:37).

Hem, de God van de vrede, zij de lof en de heerlijkheid, nu en tot in alle eeuwigheid. Amen.